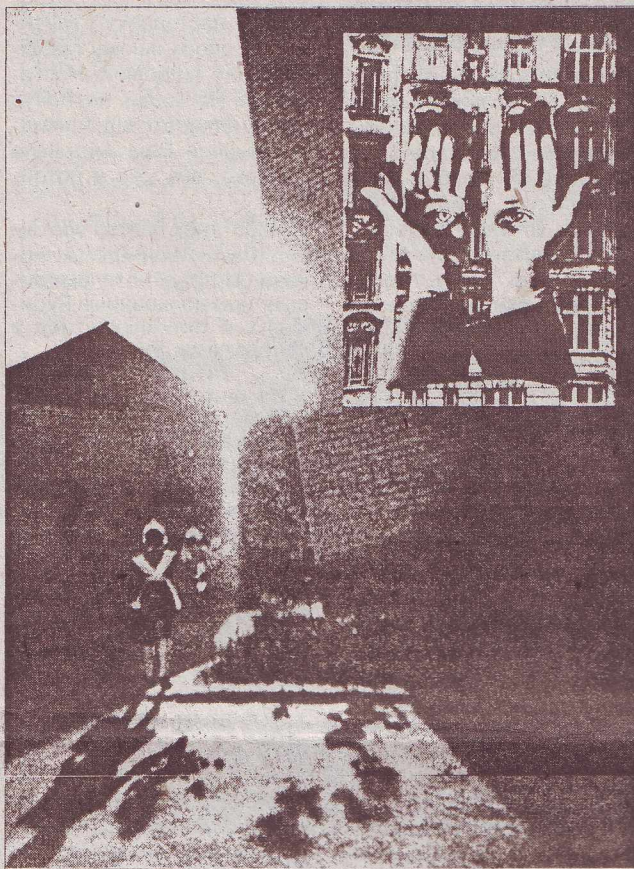

Чи нам потрібна вулиця, яка веде у...

Останнім часом активізувався процес щодо перейменування окремих вулиць нашого райцентру. З цього приводу у "Гомоні" уже друкувалася стаття М.Лаворика "Навіщо нам чужі "вічно живі" та матеріал "Чи допоможе Котовському Фрунзе" про засідання депутатської комісії по вивченню питання про перейменування вулиць Млинова. На цій сторінці - продовження актуальної теми.

17 червня 2000 року

Чи нам потрібні

Вдячний п.Лаворіку за порушену тему. На десятому році незалежності України, здобутої ціною десятків мільйонів жертв, після довгої неволі, коли її визнали всі держави і Президент наймогутнішої держави світу називає її своїм стратегічним партнером, - нас щораз більше поглинає чужомовна окупація телерадіопростору, преси, книгодрукування.

Я згоден з п.Лаворіком, що назва вулиць - одна з тих причин, чому Україна опинилася в такій ситуації. Недарма Ленін з перших днів своєї влади ліквідував усе, що нагадувало минуле.

Як було в час панування окупаційних режимів - відомо. Наприклад: у Млинові найпрестижнішу на той час вулицю назвали

мінати назви вулиць не слід. Цей захід потрібно проводити ґрунтовно. У комісію, що створена в селищній раді, залучити компетентних осіб, представників громадськості, преси, яка б ініціювала широке обговорення цієї теми населенням. Пропонувати бажаючим надсилати обґрунтовані пропозиції. Причому, не допустити, як колись, поспішності (чим швидше до якоїсь дати).

Для прикладу і початку вношу кілька своїх пропозицій.

Перша. Замінити назву вулиці Жукова. Відомого диктатора Чилі Піночета збираються судити за загибель з його вини більше трьох тисяч осіб, хоч було у нього і добрих справ немало. Безумовно, Жуков був талановитий полково-

І БЕЗ ГОРЬКОГО НАМ ВИСТАЧАЄ ГІРКОТИ

іменем Пушкіна і, безумовно, зумисне іменем Шевченка назвали вулицю, яка веде в нікуди.

Пушкін - великий поет для Москви, його твори «надихають» для бойні в Чечні. Та порівняймо поему «Кавказ» Пушкіна і «Кавказ» Шевченка. Нащо ж нам у Млинові Пушкін? Може, жив-бував тут? Ось про Короленка чи графа Ходкевича - інша мова. Така кількість російських назв вулиць зараз не робить честі млинівчанам.

Борітеся! Поборете! Ні, не так собі Президент Клінтон чотири рази повторив слова нашого Пророка. Боротись у нас є з чим. І, мабуть, найперша боротьба - це вигнати, витиснути з себе раба, якого страшним терором, голодоморами, розстрілами, психушками загнали в усі куточки нашої душі. Відсутність самоповаги, національної і навіть власної гідності. Чому ми і надалі плазуємо перед «старшим братом»? За що така шана Москві?

дець, але випробовувати на сорока тисячах своїх, молодих вояках, в мирний час дію атомного вибуху (15 вересня 1954 року на військовому полігоні), прирікши їх на страшні муки і повільну смерть, - це найстрашніший злочин проти людства. Та ще й з підпискою про нерозголошення таємниці. Вони не мали ніяких пільг, навіть у лікуванні їм відмовляли. А в 1954 році не було Сталіна, Берії, так що вина у цьому повністю Жукова. У нас, у Млинові, ще є два учасники цієї трагедії - Олексій Мельничук і Володимир Лахтюк. Як їм ходити по вулиці Жукова?

Друге. Замінити назву вулиці Горького. У 1926 році Горький не дозволив перекласти на українську мову свою повість «Мать»: «Когда все за єдиний, всемірний язик, другіє - какое-то наречіє». Невже він не знав, що «наречіє» не має своєї граматики? Правда, він у 1916 р. в одному журналі «таврував» царизм за заборону «прекрасного,

Зрештою, більшість українців і дотепер відзначають як веселе весняне свято день 8 Березня, не знаючи, що в цей день у 1169 році розпочався перший страшний розбійницький напад московських (тоді ще суздальських) орд на Україну... І це був лише початок.

Так, витиснути з себе раба. Маленькі прибалтійські країни; де росіян більш як 40 відсотків, їх «поставили на місце». А у нас за українську пісню у Львові московські шовіністи вбивають відому у світі людину Ігоря Білозіра.

Судячи з колишніх назв сіл, вулиць, поселень, наші предки до цієї теми ставились з розумінням, назви відповідали якійсь характеристиці місцевості чи події...

Вважаю, що млинівчанам повернутись до цієї теми вкрай необхідно. Але на моє переконання, просто

мінати назви вулиць не слід. Цей захід потрібно проводити ґрунтовно. У комісію, що створена в селищній раді, залучити компетентних осіб, представників громадськості, преси, яка б ініціювала широке обговорення цієї теми населенням. Пропонувати бажаючим надсилати обґрунтовані пропозиції. Причому, не допустити, як колись, поспішності (чим швидше до якоїсь дати).

Для прикладу і початку вношу кілька своїх пропозицій.

Перша. Замінити назву вулиці Жукова. Відомого диктатора Чилі Піночета збираються судити за загибель з його вини більше трьох тисяч осіб, хоч було у нього і добрих справ немало. Безумовно, Жуков був талановитий полково-

ОРЬКОГО СТАЧАЄ КОТИ

дець, але випробовувати на сорока тисячах своїх, молодих вояках, в мирний час дію атомного вибуху (15 вересня 1954 року на військовому полігоні), прирікши їх на страшні муки і повільну смерть, - це найстрашніший злочин проти людства. Та ще й з підпискою про нерозголошення таємниці. Вони не мали ніяких пільг, навіть у лікуванні їм відмовляли. А в 1954 році не було Сталіна, Берії, так що вина у цьому повністю Жукова. У нас, у Млинові, ще є два учасники

вулиці Лукова:

Друге. Замінити назву вулиці Горького. У 1926 році Горький не дозволив перекласти на українську мову свою повість «Мать»: «Когда все за єдиний, всемірний язык, другіє - какоєто наречіє». Невже він не знав, що «наречіє» не має своєї граматики? Правда, він у 1916 р. в одному журналі «таврував» царизм за заборону «прекрасного, певучего українского языка». Горький виправдовував терор, розстріли, називаючи це «очищенням авгієвих конюшень».

Коли 20 червня 1929 року Горький прибув у Соловецькі табори, де все було відповідно підготовлено до його приїзду, у дитячій колонії до нього звернувся 14-річний хлопчик (на жаль, ім'я невідоме): «Слушай, Горькій! Все, що ти бачиш, неправда! Розкажи правду?».

«Да», - кивнув Горький. Півтори години той розповідав Горькому (тет-а-тет), навіть гедеушники не підходили. Горький заливався сльозами і... поїхав обідати на дачу начальника табору. А потім у книзі відгуків вихваляв чекістів... Коли Горький відбув з Соловків, хлопчика тут же розстріляли. А письменник міг так його врятувати.

Про Біломорканал Горький писав: «Это перековка,

человеческое сиріо обрбативать неізмєрїмо труднєє, чєм дєрєво». Так чи потрібна у Млинові пам'ять про нього?

Пропоную вулицю, яка носить його ім'я, перейменувати на Млинівську. З історії знаємо: люди селилися на берегах річок, і перші поселенці Млинова не виняток. На цій вулиці і зараз живуть корінні млинівчани. І назва Млинівська буде найбільш доцільна.

Микола МАРТИНЮК,
голова Млинівського районного товариства політ'язнів і репресованих.

